

„Svētīgi lēnprātīgie, jo tie iemantos zemi.” (Mt 5:5)

Piedzīvojot pārīdarījumus vai negaidītas grūtības, ir viegli kļūt saērcinātiem un dusmīgiem. Mēs vainojam apstākļus, dusmojamies uz cilvēkiem, paši uz sevi, arī uz Dievu. Nespējot valdīt pār sevi, mēs izgāžam dusmas uz citiem, bieži kā atbildes reakciju arī pretī saņemot dusmas. Cik ilgi tas tā turpināsies? Cik ilgi?

Ir mazs vārdiņš, kas bieži netiek lietots, bet ir ļoti vērtīgs. Šis vārdiņš ir „lēnprātība”. Lēns, nesteidzīgs, pārdomājošs prāts pretstatā prātam, kas ir ātrs, neapdomīgs un pārsteidzīgs. Patiesi gudrs ir tāds cilvēks, kurš, pirms kaut ko saka vai dara, visu nesteidzīgi pārdomā un apsver.

Ķēniņu Salamanu Dievs bija apveltījis ar īpašu gudrību, un viņa izteiktajos padomos ir vērts ieklausīties. Dzīvei un attiecību veidošanai tie ir ļoti noderīgi. Salamans runā gan par lēnprātību, gan ātrsirdību un

atklāj, ka lēnprātīga cilvēka ieguvums būs nesalīdzināmi lielāks par karstgalvīga cilvēka ieguvumu. Piemēram, Salamans saka: „Laba un miermīlīga sirds ir miesas dzīvība, bet ātrs un kaislīgs prāts ir kā puvums kaulos.” (Pam 14:30) Mēs nojausām sacītā jēgu – miermīlīga sirds, lēnprātība vairo dzīvesprieku, bet ātrs, neapdomīgs prāts šo prieku posta. „Kas dzēnas pēc taisnības un lēnprātības, tas atrod dzīvību, taisnību un godu,” saka Salamans (Pam 21:21). Mēs taču ikviens gribam iegūt un paturēt šos dārgumus – dzīvību, taisnību un arī godu šī vārda īstajā nozīmē. Ja pieredzam konfliktus, nesaskaņas – un mēs visi tos pieredzam –, kāda būtu labākā atbilde no mūsu puses? Salamans dod padomu: „Neļauj sevi pārmērīgi ātri pārņemt dusmām, jo dusmas mājā nelgas azotē.” (Māc 7:9) Mēs taču neviens negribam būt nelga, kura

azotē kas neglīts paslēpts! Un Salamans turpina mums dot vērtīgus padomus: „Miermīlīga [lēnprātīga] atbilde aplklusina dusmas” (Pam 15:1). „Ar labu un lēnu sirdi un uzticību noieguns tiek izlīdzināts, un ar Tā Kunga bijāšanu var izvairīties no ļaunuma.” (Pam 16:6) Mēs esam aicināti nesaskaņas izlīdzināt, nevis tās radīt un uzturēt.

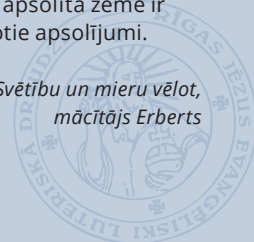
Zinu, ar mūsu straujo raksturu un veco dabu, kas mūsos arvien vēl māj, ir grūti pašiem tikt galā. Tik bieži savas ātrsirdības vadīti uzsprāgstam, bet, pēc tam atjēgušies, esam bēdīgi un grūtsirdīgi par nespēju valdīt pār sevi. Ko darīt? Kā lai visu, kas mūsos slikts, labojam? Ir atbilde. Mums ticībā jādodas pie Kristus, kurš mūs jau gaida un ielūdz. Esot Viņa klātbūtnē, klausoties Viņā, mēs pieredzēsim tik vajadzīgās pārvērtības.

„Nāciet šurp pie Manis visi, kas esat bēdīgi un grūtsirdīgi,

Es jūs gribu atvieglināt. ..mācieties no Manis, jo Es esmu lēnprātīgs un no sirds pazemīgs; tad jūs atradīsiet atvieglojumu savām dvēselēm,” – tā mūs aicina Jēzus (Mt 11:28–29). Mācoties no Jēzus, mēs kļūstam līdzīgāki Viņam. Kļūstot lēnprātīgāki un pazemīgāki, mēs pieredzam Jēzus dotā apsolījuma piepildīšanos – sirds vairs nav nospiesta, tā kļūst viegla un gaiša.

Ceru, ka arī Tu gribi iegūt tādu sirdi, kurā ir Dieva dots vieglums un kuru nenospiež skumjas un grūtsirdība. Ej ticībā pie Jēzus, ej ticībā kopā ar Viņu, mācies no Viņa un piedzīvo pārvērtības, kuras spēj dot vienīgi Viņš! „Svētīgi lēnprātīgie, jo tie iemantos zemi,” saka Jēzus. Mūsu apsolītā zeme ir visi Dieva dotie apsolījumi.

*Svētību un mieru vēlot,
mācītājs Erberts*

P	O	T	C	P	S	Sv
	1	2	3	4	5	6
7	8	9	10	11	12	13
14	15	16	17	18	19	20
21	22	23	24	25	26	27
28	29	30	31			

6. oktobrī –

Pļaujas svētki

13. oktobrī pēc dievkalpojuma –mācītāja Terija Hoza (*Terry Hoeze*) (ASV) lekcija „Mācāties lietot katehismu kā ģimenes lūgšanu grāmatu”**19. oktobrī plkst. 11.00–16.00 –**

Diakonijas gadadienai veltīta konference „25 gadi Dieva darbā”

20. oktobrī –

Diakonijas svētku dievkalpojums

27. oktobrī pēc dievkalpojuma –

jaunās padomes vēlēšanu kopsapulce

Mēneša lozungs

„Pēc savas pārticības, pēc saviem ienākumiem dari žēlastības darbus: ja tev nedaudz mantas, nebaidies no mazuma darīt žēlastības darbus.” (Tobita grāmata 4:8)

GARA AUGLIS

Kas ir lēnprātība?

Līga Pugoviča

Lēnprātība ir viens no Svētā Gara augļiem, kam mūsos kā Kristus sekotājos būtu jānobriest. Tā ir iezīme, pēc kuras jātiecas, ļaujot Svētajam Garam mūsos darboties. Man šķiet, ka vārds „lēnprātība” paskaidro pats sevi, proti, tas ir „lēns prāts”, taču ne lēnīgs vai gauss šī vārda negatīvajā nozīmē, drīzāk – apdomīgs, nosvērts, nesteidzīgs.

Lēnprātība ir spēja neniknoties, ja pret mums izturas netaisni vai ļauni, un visā saskatīt Dieva apredzību. Lēnprātība ir paļaušanās uz Dievu, ka Viņš dos mums visu, pēc kā ilgojamies un kas mums nepieciešams, tā ir netiekšanās pēc mantiskās pārbagātības saviem spēkiem. Lēnprātība ir spēja „iemantot zemi” garīgā ziņā. Lēnprātība ir gatavība nest dzīves nastu – vieglu vai grūtu, kā Dievs lēmis. Lēnprātība, kam tā piemīt, ir spēcīga liecība šajā pasaulē. Lēnprātība ir māsa pacietībai. Tā ir spēja savaldīties, lai nerunātu vai nedarītu lieku un visu, kas ienāk prātā.

Mūsu labākais piemērs tam, ko nozīmē būt lēnprātīgam un kā būt lēnprātīgam, ir pats Dievs – Jēzus. Lēnprātība ir mīlestībai piemītoša īpašība, tādēļ tai būtu jābūt klāt katrās mīlošās attiecībās.

Pārdomājot jautājumu par lēnprātību, uzzināju ko tādu, ko līdz šim nebiju pamanījis, proti, izrādās, ka lēnprātīgākais cilvēks, kas dzīvojis uz zemes, saskaņā ar Bībelē teikto ir Mozus (4Moz 12:3).

Atis Latvietis

Ja par terminu „lēnprātība” jārunā Bībeles kontekstā, tad, manuprāt, tas apzīmē pieņemšanu, netiesāšanu, neaizsvilšanos. Te gribas jautāt: vai nozīmīgākās atziņas un

BĪBELES FAKTI

Vārds **LĒNPRĀTĪBA** Bībelē minēts vien 5 reizes – Vecajā Derībā 3 reizes, Jaunajā Derībā – 2 reizes. Vārds **LĒNPRĀTĪBĀ** minēts 4 reizes, bet **LĒNPRĀTĪGS** – 7 reizes.

pareizākie lēmumi mums katram nerodas pēc tam, kad dusmas ir mitējušās? Lēnprātība ir citāda viedokļa pieņemšana, nepasmiešanās par man neizprotamo, man nepieņemamā netiesāšana. Es domāju, ka lēnprātība arī palīdz saprast pašam sevi, pieņemt to, ko es nevaru mainīt, pieņemt savu vietu notikumu ritējumā. Mani novērojumi liecina, ka lēnprātība ir vieduma pazīme. Tas ir veids, kā lūkoties uz sevi un pasauli, vispirms malā noliekot savu viedokli, uzskatus, iegribas un ego un saprotot, ka aiz kādas man nepieņemamas rīcības vai notikumiem ir man nezināmas likumsakarības, man apslēpts motīvs vai jēga. Tātad lēnprātība, manuprāt, ir iezīme, kas mūs virza pretī lielākai izpratnei par pasauli un cilvēkiem. Tas savukārt ved pie lielākas izpratnes par sevi un dievišķo.

Ilna Dekante

Mēs bieži cilvēkos atrodam atšķirīgu un citādo, bet lēnprātība palīdz atrast kopīgo un vienojošo, paskatoties uz cilvēkiem ar mīlestību. Manuprāt, lēnprātība ir ļoti svarīga jebkurās attiecībās – ar draugiem, vecākiem, vīru vai sievu utt. Arī attiecībās ar sevi. Tā palīdz sevi nesodīt un pieņemt tādu, kādu Dievs ir radījis, jo Viņš to ir darījis pēc Sava tēla un līdzības. Lēnprātība arī uz apkārtējiem palīdz lūkoties mīlestībā, jo mīlestība ir lēnprātīga; tā palīdz lūkoties ar domu, kā pieņemt, nevis nosodīt. Lēnprātība ir ļoti stiprinoša un vajadzīga iezīme, kas nebūt nav viegli nesama, bet ticībā uz Dievu un Viņa spēkā ejama un izlūdzama. Lēnprātība palīdz mums apstāties un atrast laiku padomāt, jo mūsdienu pasaule ir ļoti strauja un steidzīga.

Pārdomu impulsi saistībā ar draudzi un tās kalpošanu

Draudze iedvesmo ar Dieva Svētā Gara klātbūtni. Kristus draudzes atpazīstamības zīme ir nevis dvēseliskā un emocionālā pieredze, bet garīgā un mūžīgā pieredze, kas sakņojas Bībelē. „Dieva valstība nav ēšana un dzeršana, bet taisnība, miers un prieks Svētajā Garā.” (Rm 14:17) Cilvēka garam un dvēselei tik nepieciešamās vērtības – taisnīgums, miers un prieks. Šīs dāvanas saņemot, nav iespējams palikt neiedvesmotam.

Kristīgā draudze arvien ielūdz un aicina. Ielūguma izteikšana kā neatliekamība. Ielūgums, ko nevar nepateikt. Tu esi man svarīgs! Ne vienkārti draudzībai, bet tāpēc, ka nevēlos, lai tu aizietu bojā. Ielūguma noformējums nav tik svarīgs; svarīgākais vienmēr ir tajā rakstītais teksts.

Draudze ir vieta priekam, taču praksē tik bieži tas netiek izdzīvots. Prieks par Jēzu, par izglābšanu Viņā. Prieks par Dieva vārdu, ko drīkstam baudīt. Prieks par Dieva dotajiem apsolījumiem. Prieks par sadraudzību Kristū. Vieta, kur var piedzīvot prieku, ir pievilcīga. Lielākais prieks Kristus draudzē – kopībā esot, pieredzēt, ka pazudušais tiek atrasts un izglābts. Tā ir līdzdaļa priekā, kuru pazīst eņģeļi: „Es jums saku, ir prieks Dieva eņģeļiem par vienu grēcinieku, kas atgriežas.” (Lk 15:10)

Ir vērts mācīties no citiem, bet nav vajadzības citus kopēt. Katra draudze ir unikāla. Arī tā vieta, kur esam mēs, ir īpaša un neatkārtājama. Svarīgi ir jautājumi „kādēļ esam šeit?” un „kas šeit mums jādara?”. Mums nav jāklūst līdzīgiem citiem. Šeit un tagad esot, mums ir jāklūst derīgiem Kristum. Ik pa laikam sev jāautā: „Kāds ir mans aicinājums draudzē? Kādi ir tie uzdevumi, kas jāpaveic mums kā draudzei?”

Ir jāatceras svarīgākais: mēs neceļam tādu draudzi, kurā cilvēki tikai labi justos; mēs ceļam tādu draudzi, kurā cilvēki varētu iepazīt Jēzu un Viņam sekot. Dītrihs Bonhēfers ir sacījis: „Baznīca ir Baznīca tikai tad, ja tā ir Baznīca priekš citiem,” – tas ir, priekš tiem, kam Baznīcā vēl jāienāk un tai jāpievienojas. Kad draudze sāk riņķot tikai ap savām iekšējām vajadzībām, parasti sākas arī kalpošanas jomu vadītāju izdegšana. Sāk ost pēc izdedžiem, un tikšanās reizes kļūst aukstas. Turpretī, kad draudze sāk

nopietni ņemt vērā aicinājumu iepazīstināt neticīgos ar Jēzu, atliek maz laika piedauzības akmeņu meklēšanai citam pie cita. Skaidrs kurss sargā no sadrumstalošanās pretrunīgās frakcijās. Kāds reiz ir teicis: „Tam, kam nav mērķa, katra osta ir laba.” Diez vai kāds gribēs kāpt uz „Klīstošā hollandieša” klāja, lai dotos ceļā. Grūta patiesība, kuru nav viegli pieņemt: draudze, kam nav skaidrības par mērķi, zaudē spēku un dinamiku un parasti aiz sevis atstāj izdeģus un apdedzinājušos kalpotājus, kas, izmēģinājuši spēkus daudzos virzienos, beidzot kaut kur pazūd.

Vai mums ir bijuši skaidri definēti mērķi? Domāju, ka jā. Tomēr, laikam ritot, arvien ir risks tos aizmirst un pazaudēt. Būsim vērīgi un uzmanīgi! Mērķu atjaunošana un atgādāšana par tiem ir nebeidzams process.

Redzēt, novērtēt kalpojošos brāļus un māsas. Atbalstīt, iedrošināt un pateikties. Tā ir svarīga investīcija auglīgai kalpošanas izaugsmei. Vai esi saņēmis vajadzīgo novērtējumu? Ja ne, kāda bija reakcija – vai pamatota Kristus Garā? Ne tikai citi mūsu ieguldījumu dažkārt nepamana un nenovērtē. Arī mēs paši neesam nevainojami.

Lūgšana. Tiek sacīts – „dvēseles elpošana”. Ja tā, vai arī ne „draudzes elpošana”? Kas notiek, ja tik nepieciešamais skābeklis netiek saņemts? Lūgšana – tikai pienākums vai prieks? Pārbaudi sevi! Kāds ir sacījies: „Lūgšana neaizvieto rīcību un darbus, taču nekas neaizvieto lūgšanu.” Kāda vieta draudzes aktivitāšu rakstā ierādīta lūgšanai?

Jēzus sacīja: „Ir rakstīts: Manam namam jābūt lūgšanas namam.” (Mt 21:13) Lūgšana – tikai ierāmējums vai tomēr lūgšanu caurausts viss attēls? Dievnams – draudzes darbošanās nams vai tomēr vispirms lūgšanu nams?

Dievkalpojums – vai vieta, kur labi justies? Ļoti populārs ir kļuvis jautājums: „Kā tu jūties?” Nu kā es jūtos?! Daži gandrīz vienmēr jūtas slikti. Ja tā, ko ar to lai iesāk? Kā tu jūties? Patiesībā neauglīgs jautājums. Ja mēs sāktu sevi izvērtēt Dieva vārda gaismā, labāk būtu jautāt, kā mūsu dievkalpojums un pasākumos jūtas Dievs.

Kāda ir Baznīcas un draudzes nākotne? Kristus Baznīca pastāvēs – par to nav šaubu. Jautājums ir: vai mēs tajā pastāvēsim? Vai mūsu draudze pastāvēs kā Kristu mīloša un apliecinoša draudze? Kristū dzīvas draudzes nākotne balstās uzticamā bibliiskā teoloģijā. Teoloģija šķiet kaut kas teorētisks, neuzrunājošs, sauss. Padziļinātas Bībeles studijas daudzās draudzēs ir pagātnē. Bībeli paskaidrojošas, teoloģiskas grāmatas tiek pirktas maz. Bez ticības enkura, kas stingri turas uzticamā Bībeles teoloģijā, pašiem nemanot, ātri varam aizslīdēt garīgā nāvē.

Teoloģijas augstskolās arvien mazāk ir

labas, uzticamas teoloģijas. Tās vietā – arvien vairāk kursu par vadību jeb „menedžmentu”. Īsti vairs nevar saprast, vai tā ir teoloģijas vai biznesa augstskola. Bībeles zināšanas kļūst arvien vājākas, toties uzlabojas datortehnikas pārvaldīšanas prasmes.

Kristīgā draudze dzīvos, ja tajā būs uzticama, Bībelē balstīta teoloģija. Bibliiska teoloģija dod ticībai drošu pamatu un to stiprina. Bez teoloģijas un uzticamām Baznīcas dogmām vispār nav iespējams zināt, kam un kā ticēt. Kristietības pamatā ir ticība kaut kam ļoti konkrētam, nevis sajūtām, pieņēmumiem vai vīzijām. Mūsu ticības apliecības ir brīnišķīga teoloģija. Tās tikai ir jāzina, un priecīgi tajās jābalsta ticība.

Bibliiska teoloģija stiprina arī garīgo imunitāti. To, cik svarīga ir imunitāte, mēs zinām. Zaudējot imunitāti, beigās var zaudēt visu. Cilvēkam, kam nav skaidrības un drošības par savas ticības saturu, viegli uzklūp visdažādākās maldū mācības, un to ir bezgala daudz. Mārtiņš Luters reiz cīnījās kā Dieva lauva, balstoties vienīgi Svētajos Rakstos pamatotā teoloģijā. Viņš cīnījās pret maldiem Romas Baznīcā, bet tiklab arī pret maldiem, ko seja jūsmotāju kustības. Vai nevarētu būt tā, ka draudzes un baznīcas draudzīgi ver vaļā durvis maldinošām mācībām? Neuzkrītoši un palēnām, bet ver.

Mūsu laiks sauc pēc uzticamas bibliiskas teoloģijas, kas atbild uz cilvēku dzīves un mūžības jautājumiem. Cilvēku glāb uzticams Dieva vārds, uzticama bibliiska teoloģija, kuras centrā ir Kristus. Uz brīdi skartas jūtas, skanīgas pielūgsmes dziesmas, aizkustinoša mūzika – tas viss ir skaisti, tomēr cilvēks ar to vēl netiek izglābts mūžībai. Pasaule un katrs cilvēks ir jākonfrontē ar Kristu, krustā sīsto, caur bibliisku teoloģiju tā, lai viņš dotu noteiktu atbildi – „jā” Kristum un sekošanai Viņam un „nē” grēkam un velnam.

Garīga pretošanās kustība, kas pamatota Bībeles teoloģijā, mūsu laikā ir ļoti vajadzīga. Protams, teoloģija ir jāprezentē uzskatāmi, dzīvīgi un interesanti. Laudīm ir jāsaklausa, kā teoloģiju izmanto praktiski – ikdienas dzīvē. Teoloģijai ir jāpāriet no svētdienas uz visām nedēļas dienām.

Kāda būs draudzes nākotne? Tā būs droša tad, ja draudze paliks iesakņota uzticamā, evaņģēliskā Bībeles mācībā, uzticamā teoloģijā, ja tā mācīsies Dieva vārdu un to īstenos dzīvē. Laika garam pretī stāvēt var vienīgi Svētajā Garā, kad ticības enkurs ir stingri iecirsts nemainīgajā, uzticamajā Bībeles mācībā.

Lai Kristus miers un žēlastība ar mums visiem!

Mācītājs Erberts

„Jūsu Aicinātājs ir uzticams, viņš arī darīs!” (1Tes 5:24)

Mūsu sirdis ir pateicības pilnas par Dieva vadību un Viņa darbiem, kuros esam drīkstējušas atrasties šos 25 gadus. Dievs aicina mūs Savā darbā un lieto, lai piepildītu Savu nodomu attiecībā uz mums pašiem, uz cilvēkiem, kuriem kalpojam, uz draudzi, uz šo pilsētas rajonu un varbūt vēl uz ko daudz plašāku, ko nezinām un neaptveram.

Vēlamies no sirds pateikties ikvienam Diakonijas kalpotājam, kas ir atsaucies šim Dieva aicinājumam un atradis savu kalpošanas vietu Diakonijā. Pateicamies katram no jums par to, ka kopā varam darboties tajā, ko Viņš ir sagatavojis.

Jolanta un Ilze

Diakonijas kalpotāju atziņas par kalpošanu Diakonijā

Jolanta Cukure – Diakonijas darba vadītāja

Dieva mīlestības pieskāriens, kas ieaicina pacietības un palaušanās skolā.

Agita Jirgensena – lūgšanu grupas „Mātes lūgšanas” vadītāja, palīdz senioru dzīvoklī

Kalpošana Diakonijā ir ieguvums un svētība.

Maiga Zariņa – Diakonijas medpunkta ārste

Diakons ir cilvēks, kurš parāda ceļu pie Dieva kādam, kas apmaldījies dzīves grūtībās.

Ginta Krūze – dienas aprūpētāja senioru dzīvoklī un kalpotāja mājaprūpē

Kalpojot Dieva mīlestībā un žēlastībā, zūd mūri, ko ceļam ap sevi, „es” un „tu” kļūst tuvi, starp mums kā zieds uzplaukst sapratne, draudzība, brāļu un māsu mīlestība.

Maija Frīdberga – pārzina arhīvu, kalpo ar lūgšanām

Kalpošana Diakonijā ir arī iespēja nokārtot savas sirdsapziņas parādu, izrādot vientuļajiem to uzmanību, mīlestību un rūpes, ko nepaguvām apliecināt saviem mīļajiem, kuru vairs nav ar mums.

Anda Barone – kalpo mājaprūpē

Pateicos Dievam par iespēju kalpot, apmeklējot seniorus, jo tas man dod spēku un mani iepriecina. Piedzīvoju viņus kā Dieva gaismas apstarotus un Svētā Gara pilnus Dieva bērnus.

Maija Baltača – saimniece senioru dzīvoklī

Kalpojot, kad ne viss iet gludi, esmu mācījusies to uztvert nevis kā jaunā uzbrukumu, bet kā Dieva pamācību, jo Dievs mūs attīra no visa liekā un dzidrīna.

Inita Viļumsone – nakts aprūpētāja senioru dzīvoklī

Kalpojot, jūtos kā bērns, kuru Dievs māca. Jēzus ir pirmais diakons, un Viņš aicina mani Savā darbā. Mācos no Viņa pazemību, iekūti un mīlestību.

Uldis Alpe – Bībeles stundu vadītājs

Kristīgs cilvēks vienmēr ir Dieva bērns, kura augšana neapstājas visu mūžu. Savā dzīvē neesmu satīcis nevienu Dieva pieaugušo.

Ilze Kolma – Diakonijas medpunkta vadītāja, Diakonijas darba vadītājas vietniece

Dzīvot un darboties tajā, ko Dievs ir sagatavojis, ir piedzīvojums un brīnums.

Skaidrīte Mežecka – Diakonijas medpunkta ārste

Kalpot nozīmē svētīt. Mēs dalāmies ar to, ko esam saņēmuši no Dieva. Kalpošanā izpaužas Jēzus Kristus dzīvība mūsos.

Skaidrīte Zeltiņa – Diakonijas medpunkta ārste

Diakonijā kalpoju ar prieku un Dieva svētību.

Anīta Blumberga – nakts aprūpētāja senioru dzīvoklī

Kalpojot piedzīvoju mīlestību un Dieva svētību.

Elma Osmane – nakts aprūpētāja senioru dzīvoklī

Dievs svētī un pasargā ikvienu no mums.

Fanija Svilpe – Diakonijas medpunkta medicīnas māsa

Kalpošana ir Dieva svētība.

Ilmārs Barons – kalpo māj-aprūpē

Kalpošana Diakonijā ļauj praktiski piedzīvot, ka svētīgāk ir dot nekā ņemt.

Dzintra Rone – kalpo drēbju istabā

Pateicos Dievam, ka varu kalpot Diakonijā un tā iepriecināt drēbju istabas apmeklētājus.

Gunta Kurjanoviča – kalpo radošajā darbnīcā

Dari un nezīmējies ar to!

Ilze Balode – kalpo radošajā darbnīcā un drēbju istabā

Grūtā dzīves brīdī es ļāvos Dieva vadībai un Diakonijā piedzīvoju brīnišķīgu, radošu laiku savā specialitātē kopā ar jaukiem cilvēkiem.

Ināra Balode – gatavo Ziemsvētku loteriju

Diakonijā kalpoju sen, kopš esmu draudzē. Pēdējā laikā ar pateicību piedzīvoju to, kā Diakonija kalpo man. Pati kalpoju, ar lielu prieku gatavojot Ziemsvētku loteriju.

Matilde Kolma – palīdz senioru dzīvoklī, kalpo Diakonijas pasākumos

Dievs māca ievērot, dot un sajust. Viņa vārda gudrība, miers vētras laikā un klātbūtnes siltums ļauj kalpošanā atklāt Viņa dziļumus.

Anna Jaunslaviete – kalpo ar lūgšanām

Mana kalpošanas „odziņa” ir mājapmeklējumi un lūgšanas.

Dace Abakuka – kalpo radošajā darbnīcā

Mīlestība pret Dievu un pacietība.

Ināra Meldere – kalpo drēbju istabā

Pateicos Dievam un visiem, ar kuriem varu kopā būt kalpošanā.

Līvija Putāne – kalpo māj-aprūpē

Mīlestība ir valoda, kuru saprot visi. Šī atziņa ir galvenā manā kalpošanā, jo Dievs ir Mīlestība.

Linda Šteinberga – palīdz senioru dzīvoklī, kalpo fotografējot

Ir milzīgs prieks un gods palīdzēt cilvēkiem. Kalpojot citiem, mēs pagodinām To Kungu.

Laimdota Kalna – kalpo ar lūgšanām

„Dvēsele, kas bagātīgi svētī citus, taps stiprināta, un, kas bagātīgi veldzē citus, arī pats kļūs veldzēts.” (Pam 11:25)

Līga Liepiņa – kalpo drēbju istabā un radošajā darbnīcā

Piederība Dievā, kopā esība, sirsnība, labestība. Sajūtu, ka Dievs mūs tuvina un uztur.

Ruta Ikauniece – kalpo ar lūgšanām

Jēzus draudze ir Kristus miesa, diakonija – tās neaizstājams loceklis. Pateicos Dievam, ka varu būt tur klāt.

Luīze Jirgensena – kalpo ar mūziku

Tik jauki redzēt, kāds prieks ir to cilvēku acīs, par kuriem rūpējas.

Dzintra Amata – kalpo māj-aprūpē

Visā, ko mēs darām, ir Dieva svētība. Pateicos Dievam, ka Viņš mani ir svētījis kalpošanai.

Māra Bļinkova – kalpo ar lūgšanām

Diakonija ir Kristus draudzes labā roka, kas palīdz vājākajiem ar sirds siltumu, dāsnumu un roku čaklumu.

Lienīte Čodare – saimniece senioru dzīvoklī un atbildīgā par tur kalpojošajiem

Nesavtīgi mīlot, pieņemt, dodot un daloties, mēs dodam svētības un saņemam tās. Pāri visam mēs piepildām Dieva grību.

Elizabete Čodare – palīdz senioru dzīvoklī, kalpo Diakonijas pasākumos

Tu nespēsi kalpot no sirds, patiesā priekā un mīlestībā, ja tavas acis nebūs vērstas uz augšu. Senioriem patīk būt kopā ar jauniešiem – dalīties ar stāstiem, rādīt bildes, lūgt. Tajos brīžos gūstu piepildījumu un tieku stiprināta, savukārt pretī varu sniegt savu laiku un mīlestību, ko saņemu no mīļā Debesu Tēva.

Roberts Pudže – kalpo ar praktisku padomu un īpašos gadījumos

„Vissvētam Jēzus vārdam godu, tam mīlestības avotam, ar visiem debess svētiem dodu; pie Viņa visi atspirgstam. Lai saliekam šai vārdā rokas, lai Viņa priekšā ceļi lokās!” (LELB Dziesmu grāmata 335:5)

Valija Kukaja – kalpo, gatavojot cienastu, un dažādos pienākumos pēc vajadzības

Dievs man ir devis īpašu uzdevumu ģimenē, kurā Viņš dāvinājis divas māsiņas – manas mazmeitiņas. Kā viņām mācu palāvību un paklausību Dievam, tā arī pati to mācos un cenšos izpildīt.

Kādam jābūt diakonam

„Diakoniem tāpat būs būt cienīgiem, ne divkosīgiem, ne pārmērīgiem viņa baudītājiem, ne negodīgas peļņas kāriem, tādiem, kas ticības noslēpumu glabā skaidrā sirdsapziņā. Arī šie papriekš jāpārbauda, pēc tam lai viņi kalpo, ja nav viņiem ko pārnest. Sievām tāpat būs būt cienīgām, ne mēlnesēm, bet sātīgām, uzticamām visās lietās. Diakoniem jābūt vienas sievas vīriem, kas labi valda bērņus un savu pašu namu. Jo tie, kas labi kalpojuši, iegūst sev cienīgu stāvokli un daudz priecīgas drosmes ticībā, kas Kristū Jēzū.” (1Tim 3:8-13)

Mēs bieži domājam un runājam par to, kādai ir jābūt mūsu kalpošanai. Arī par to, kādam jābūt diakonijas darbam mūsu draudzēs. Šie jautājumi, protams, ir labi un vajadzīgi, taču nevajadzētu aizmirst, ka tikpat svarīgs ir jautājums: kādam ir jābūt darba jeb kalpošanas darītājam? Kādam jābūt diakonam vai diakonei pēc Dieva gribas lēmuma? Bieži tiek runāts par vīzijām un plāniem, par attīstību un stratēģiju. Tiek kaldināti lieli nākotnes plāni, bet jautājums „Vai no tā, kāds esmu es pats kā kalpotājs, arī daudz kas nevarētu būt atkarīgs?” paliek neuzdots un neatbildēts. Mēs domājam: es daru savu darbu, kalpoju, bet tam, kāds esmu, tam, kas norisinās manā sirdī un dzīvē, nav izšķirošas nozīmes šī darba veikšanā un rezultātu sasniegšanā. Iepazīstot Bībelē rakstīto, tomēr jāatzīst, ka tā nav patiesība.

Izrādās, ka no tā, kāds esi, kāda ir tava ticība, kādas ir tavas attiecības ar Kristu, kā tu dzīvo savu dzīvi, ir atkarīgs ļoti daudz – tik daudz, ka Bībele to pat apzīmē ar vārdiem „svētība” vai „lāsts”. Izklusās diezgan radikāli, vai ne? Kāds varbūt iebildīs: „Bet ir taču Evaņģēlijs – izlīdzinājumu, žēlastību un piedošanu nesošā Labā Vēsts!” Jā, tā ir, taču Bībelē ir nepārprotami pateikts, ka svarīga loma ir arī tavai un manai ticībai un paklausībai Dievam. Vecajā Derībā, 5. Mozus grāmatas 28. nodaļā, mēs atrodam šādus vārdus: „Un, kad tu klausīdams klausīsi Tā Kunga, sava Dieva, balsi, un turēsi visus Viņa baušļus, ko es tev šodien pavēlu, tad Tas Kungs, tavs Dievs, tevi jo augstu cels pār visām zemes tautām, un pār tevi nāks visas šīs svētības, un tās tevī piepildīsies...” (5Moz 28:1-2) Lūk, tiem, kas paklausībā Dievam īsteno dzīvē Viņa sacīto, ir paša Dieva dots svētības un izdošanās apsolījums. Bet var būt arī gluži citādi. Tās pašas nodaļas 15. pantā lasām: „Bet, ja tu neklausīsi Tā Kunga, sava Dieva, balsij, neturēsi un nepildīsi visus Viņa baušļus un Viņa likumus, ko es tev šodien pavēlu, tad pār tevi nāks visi

šie lāsti, un tie tevi skars.”

Paklausība vai nepaklausība Dievam un sekas – svētība vai lāsts. Šie vārdi skan ļoti tieši un skarbi, taču vai neesam kādreiz arī paši domājuši: „Nu kāpēc kalpošanā īsti neveicas? Kāpēc tāda kā muļļāšanās uz vietas, bez rezultāta? Kāpēc, Baznīcas darbu veicot, ir tik maz priecīga, perspektīva optimisma?” Iemesli, protams, var būt visdažādākie, taču viens no tiem ir jautājums, vai es vienmēr un visur meklēju Dieva gribu un prātu, lai Viņš varētu svētīt mani un manu kalpošanu. Bībelē atrodam rindkopu, kurai dots virsraksts „Kādiem jābūt diakoniem”. Zīmīgi, ka teksts zem virsraksta (Bībeles vecajā tulkojumā) sākas ar vārdiem „Diakoniem tāpat”. Ja rakstīts „tāpat”, tad jāpalūkojas, par ko tad runāts iepriekš. Iepriekšējās rindkopas virsraksts ir „Kādam jābūt bīskapam”. Kad pateikts tas, kādam jābūt bīskapam, ir vārdi „Diakoniem tāpat”. Dažkārt domājam: „Nu jā, arhibīskapam, bīskapiem, prāvestiem un mācītājiem ir izvirzīti tik augsti standarti tāpēc, ka viņi īpaši veidā reprezentē Baznīcu. Viņi to dara tā īpaši un ir kā zem palielināmā stikla. Viņiem ir jābūt izcilam paraugam citiem, bet kas tad mēs... Mēs jau tikai tādi diakonijas darba darītāji – ne pārāk ievērojami.” Mēs dodam sev lielas atlaides, domājot, ka no tā, kādi esam, nekas daudz nav atkarīgs. Īstenībā atkarīgs ir ļoti daudz. Svētības nākšana, izliešanās vai tās trūkums ir atkarīgi no tā, cik sirsnīgā mīlestībā, paklausībā un uzticībā bīskaps, prāvests vai mācītājs seko Kristum, un tieši tāpat tas ir arī tavā kalpošanā. Izrādās – tas, kādam jābūt diakonam, nav nekas zemāks par to, kādam jābūt bīskapam, jo ir taču šie vārdi „Diakoniem tāpat”. Aicinā iestatīties Bībeles tekstā – kādam tad jābūt diakonam?

„Diakoniem tāpat būs būt cienīgiem”. Ko nozīmē „būt cienīgiem”? Vai tikai to, ka cilvēki cits pret citu cenšas izturēties ar cieņu? E-pastos un vēstulēs bieži tiek rakstīti vārdi „Ar cieņu tāds vai tāda”. Bieži vien tādas

pieklājības frāzes vien ir! Par to, ko nozīmē būt cienīgam, raksta apustulis Pāvils: „Tikai dzīvojiēt tā, kā tas ir Kristus evaņģēlija cienīgi, lai, vai nu nākdams un jūs redzēdams, vai prom būdams, par jums dzirdētu, ka jūs stāvat vienā Garā...” (Flp 1:27) Lūk, cienīgumu rada savas sirds un dzīves saskaņošana ar Kristus Evaņģēliju un tad – dzīve Dieva Gara vadībā un piepildījumā. Dievs dara mūs cienīgus ar savu vārdu un Garu. Un Gars vienmēr uzdos arī šo jautājumu: „Vai atvēli laiku tam, lai lasītu un klausītos Evaņģēliju, to pārdomātu un paturētu sirdī?”

„Ne divkosīgam”. Gribētos izsaukties: ak, šī liekulības, neīstuma un uzspēlētības sērga, ko tik bieži esmu redzējis arī pie sevis! Domāt vienu, bet sarunā teikt kaut ko pilnīgi citu, jo kā tad es tā – ne tā, kā tas šobrīd tiek gaidīts! Dubultas dzīves problemātiskie līkloči. Vienatnē viens, bet cilvēkos, vēl jo vairāk baznīcā, draudzē esot, – pavisam cits. Par šo jautājumu mums vajadzēs domāt un lūgt Kristu: „Kungs, maini mani – šo divkosīgo cilvēku –, pārveido mani vienotā cilvēkā, Tavā cilvēkā, kurš vienmēr un visos apstākļos ir brīvs no divkosības. Redzi, lai kalpošanā būtu svētība, jābūt „ne divkosīgam”.

„Ne pārmērīgiem viņa baudītājiem”. Kā jums klājas ar viņa baudīšanu? Ja problēmu nav, tad pateicība Dievam! Apustulis Pāvils nesaka: nemaz un nekad. Viņš saka: ja būs pāri mēram, nebūs vairs labi. Un tieši ar mēra sajūtu itin bieži ir lielākās grūtības. Minēšu kādu piemēru par to, kā atkarība var sagraut dzīvi, tai skaitā kalpošanu. Lai kā, kad biju Rīgas iecirkņa prāvests, kādu no iecirknī kalpojošajiem garīdzniekiem bija piemeklējis šis posts – nespēja atturēties no alkohola –, kas beidzās ar visgrūtāko atkarību. Man tolaik vajadzēja būt kā diakonam, kurš kalpo, piesakot viņu ārstēšanās programmai, aizvedot uz slimnīcu, apmeklējot ārstēšanās laikā, tiekoties ar ārstiem. Mani neviens vairs nevarēs pārliecināt par to, ka tas, kas notiek manā privātajā dzīvē, nekādi neietekmē mana darba vai kalpošanas rezultātu. Šī garīdznieka kalpošana sabruka – solījumi netika turēti, kalpošana kļuva nebaudāma... Atmiņā iespaidies ārsta sacītais: „Ja pacients nav gatavs atzīt, ka ir neglābjami atkarīgs, neviens viņam nespēs palīdzēt.” Diakonijas kalpotāji zina, ka tā tas arī ir. Nu gluži kā ar Bauslību un Evaņģēliju: ja cilvēks nenonāk pie atziņas, ka ir bezcerīgs grēcinieks, viņš nepieņems Evaņģēliju par glābšanas iespēju, jo viņam šķiet, ka ir taču gana labs. Atkarības saistītā garīdznieka kalpošanas un dzīves beigās bija ļoti skumjas – reibuma neprātā savainota draudzene, paša dzīve beigta pašnāvībā. Tāds ļoti dramatisks stāsts no dzīves, bet neaizmirsīsim – viss dramatiski

postošais, sagraujošais parasti sākas ar šķietami nevainīgiem sīkumiem. Diakoniem jābūt „ne pārmērīgiem vīna baudītājiem”, un runa jau nav tikai par vīnu, bet arī par citām atkarībām, kas varētu pakļaut un pavērdzināt, ievēdot milzīgā postā.

„Ne negodīgas peļņas kāriem”. Kurš gan no mums negrib atalgojumu par savu darbu un pūlēm? Vienalga, vai materiālā vai kādā citā veidā. Apustulis Pāvils, runājot par peļņu, īpaši izceļ vienu vārdu: *negodīgas peļņas kāriem*. Negodīgi iegūtas mantas kāres čūskulēns ļoti veikli māk ielavīties sirdī un tad jau arī augt. Diakonijas darbā un arī citur, kur ir saistība ar materiālām vērtībām, jābūt īpaši modriem. Dažbrīd tā vien gribas sacīt: „Esmu tā strādājis un pūlējies citu labā – man taču arī par to kaut kas pienākas!” Protams, ka pienākas. Tomēr vai patiesi viss ir tīri un godīgi, apzinoties, ka stāvi svētā Dieva priekšā? Kāds varbūt iebildīs: „Nu ko mācītājs te tagad saka? Vai tad te kādam ir pieejama negodīgas peļņas iespēja?” Mīļie draugi, esmu varējis vērot diakonijas darbu diezgan daudz gadu garumā, savulaik esot arī LELB Diakonijas padomē. Man ar lielu nožēlu jāatzīst, ka ik pa laikam ir bijis jāsaskaras ar negodīgas peļņas kāres izpausmēm mazākās vai lielākās lietās. Gribas sacīt: „Ja tev kaut kā trūkst, ja ir kāda vajadzība, pasaki to citiem, un viņi steigsies tev palīgā. Bet nerīkojies negodīgi, netīri!” Par nožēlu, vienam otram kalpošanu nācies pat atstāt, jo viņu rīcība nav bijusi godīga un tīra.

„Ticības noslēpumu glabā skaidrā sirdsapziņā”. Ticības noslēpums – *mysterion*. Vai runa būtu par kādu slepenu, no citiem slēpjamu noslēpumu, kas domāts vienīgi dažiem izredzētajiem, viedajiem? Ticības noslēpums Bībeles skatījumā ir Pestītāja Kristus ienākšana pasaulē, viss Viņa paveiktais darbs, sniedzot mums mūžīgu izglābšanu. Un šis noslēpums ir visiem darīts zināms, jo Jēzus deva pavēli: „Ejiet pa visu pasauli un pasludiniet Evanģēliju visai radībai!” Par šo Kristus Evanģēliju apustulis Pāvils tad arī saka: „Glabā skaidrā sirdsapziņā!” Bet kad sirdsapziņa ir skaidra? Nu, protams, tad, kad ir atzīti grēki, kad saņemta grēku piedošana un kad ar gaišu, brīvu skatienu vari raudzīties pretī līdzilvēkiem. Ja vēlies, lai kalpošanai būtu labi augļi, tad atceries to, cik svarīgi ir vienmēr izmeklēt savu sirdsapziņu Dieva priekšā un meklēt atbrīvošanu no visiem grēkiem, atdodot tos Kristum.

Bet nu Bībeles tekstā ir tāds kā pavērsiens, jauns akcents. „Sievām tāpat būs būt cienīgām, ne mēlnesēm, bet sātīgām, uztīcamām visās lietās.” Par kādām sievietēm Pāvils te runā? Vai runa būtu par diakonu sievietēm? Vai varbūt par sievietēm diakonēm?

Daudzi Bībeles komentētāji domā, ka runa ir par tām sievietēm, kuras ir aicinātas diakonijas kalpošanā. Un tieši tāpēc, ka viņas ir šajā kalpošanā, viņām, tāpat kā diakoniem, ir izvirzītas prasības jeb nosacījumi, kādām viņām jābūt, lai šo kalpošanas darbu varētu veikt sekmīgi, svētīgi un tas nesētu labus augļus. „Sievām tāpat” – tas nozīmē, ka viss, kas bija sacīts par diakoniem, attiecas arī uz šajā kalpošanā esošajām sievietēm, tāpēc nav nepieciešams vēlreiz atgriezties pie tā, kas jau sacīts. Vienīgi varbūt mazliet pie tā, kas īpaši ir teikts sievietēm: „Sievām .. ne mēlnesēm..” Vienkārši sakot – ne tenkotājām. Diakonijas kalpošana taču saistās ne tikai ar praktisku, materiālu palīdzību, bet arī ar dvēselkopšanu, uzklauššanu. Bieži vien sarunas iesniedzas turpat jau grēksūdzes laukā, un tad jau ļoti nopietni ir runa par spēju glabāt noslēpumus. Sievietēm, šķiet, biežāk ir jāmirgo sarkanajai lampiņai: esi modra par visu, ko tava mute izrunā! Ir notikumi un sarunas, ko jāmak pasargāt no ļaužu valodām un velna, visu lietu sagrozītāja, viltībām. Visi zinām, ka ir noslēpumi – valsts noslēpums, grēksūdzes noslēpums, Baznīcas noslēpums, draudzes noslēpums. Dažkārt man jautā: „Vai tad tiešām arī kristīgajā draudzē ir kādi noslēpumi?” Es parasti atbildu, ka īstenībā jau nekādu noslēpumu nav, taču šajā pasaulē ir velns un ļauni cilvēki, kas visu cenšas sagandēt un samaitāt, un tāpēc noslēpumi ir jāsaugā. Šī iemesla dēļ ne tikai sievietēm, bet mums visiem katrā rīta lūgšanā vajadzētu sacīt arī šo: „Kungs, palīdzi, ka šodien runāju tikai to, kas Tevi pagodina un atnes labumu, svētību un labas ziņas cilvēkiem!”

Un visbeidzot: „Diakoniem jābūt vienas sievas vīriem, kas labi valda bērņus un savu pašu namu.” Domāju, ka tieši tāpat tas varētu attiekties arī uz sievietēm, diakonijas darba darītājām. Tava laulība un ģimene. Zinu – mūsu laikā tā ir ļoti komplicēta joma, kur tik daudziem gribēsies sacīt savus „bet” un „vai”. Tomēr ceru, ka mums joprojām ir saistošs arī tas, ko saka un māca Bībele. Bībele mums atgādina, ka tavai laulībai un ģimenes dzīvei ir liela loma gan tavā darbā un kalpošanā, gan tajā, kāds būs tavas kalpošanas rezultāts. Vai nevarētu būt tā, ka bieži ejam „diakonēt” pa pasauli, bet pašu mājas ir bez diakonālas aprūpes? Esmu redzējis diezgan daudz tādu kalpotāju, kas baznīcā ir ļoti aktīvi iesaistījušies dažādās kalpošanas jomās, bet kam ir ļoti vāja vienotība ne vien ar dzīvesdraugu, ja tāds ir, bet arī ar bērņiem, mazbērņiem un tuviniekiem. Padomāsim arī par šo, manuprāt, ļoti nozīmīgo jautājumu: vai, darbos un kalpošanā esot, neesmu aizmirsis būt mīlestības pilnās rūpēs par savu laulību un ģimeni?

Mīļie, Dievs vēlas, lai ne tikai mūsu dzīve un laicīgais darbs būtu izdevušies un nestu labus rezultātus; Viņš vēlas, lai arī Baznīcas darbā un kalpošanā mēs pieredzētu patiesu svētību un tādu izdošanos, kas pagodina Dievu un dod paliekošu labumu cilvēkiem. Ticu, ka Dievs grib, lai mūsu kalpošanā būtu jūtams Dieva klātbūtnes starojums – tā, kā mūsu pārdomu teksta beigās raksta apustulis Pāvils: „Jo tie, kas labi kalpojuši, iegūst sev cienīgu stāvokli un daudz priecīgas drosmes ticībā, kas Kristū Jēzū.” Lai tas notiktu, mēs nevaram paiet garām šai svarīgajai patiesībai: kalpošanas rezultātu lielā mērā nosaka tas, kādas ir mūsu pašu attiecības ar Kristu, un arī tas, cik gatavi esam paklausīt visam, ko Viņš māca un saka. Lai Dieva žēlastība un svētība ir ar mums visiem!

Mācītājs Erberts Bikše

Pārdomas sacītas Rīgas ev. lut. draudžu diakonijas darba vadītāju tikšanās reizē 2017. gada 14. martā Jēzus ev. lut. draudzes namā.

25 gadi Dieva darbā

IELŪGUMS UZ DIAKONIJAS JUBILEJAI VĒLTĪTO KONFERENCI

2019. gada 19. oktobrī
Rīgas ev. lut. Jēzus baznīcā, Elijas ielā 18

Aicināti LELB prāvestu iecirkņu mācītāji, diakonijas darbinieki un visi interesenti

19. oktobrī

- 11.00 leņads, lūgšana
- 11.15 „Diakonija kā Baznīcas un draudzes izpausme”. Jēzus draudzes mācītājs Erberts Bikše
- 12.00 Kafijas pauze
- 12.15 „Diakonija agrāk un šodien”. Prāveste Urzula Šēna (*Ursula Schoen*) (Vācija)
- 13.00 Pusdienas
- 14.15 „Diakonijas vieta sabiedrībā”. Brēmenes Diakonijas vadītājs māc. Manfreds Meiers (*Manfred Meyer*) (Vācija)
- 15.00 „Diakonija kā misijas veids”. LELB Diakonijas nozares vadītājs māc. Oskars Smoljaks
- 16.00 Muzikāls nobeigums, lūgšana, svētīšana

20. oktobrī

- 10.00 Svētītu dievkalpojums

Aicinām pieteikties uz konferenci līdz 17. oktobrim (tālr. 67220084 vai 28377608), jo ir plānota maltīte. Būsīm priecīgi kopā ar jums pateikti Dievam par Viņa darbu!

